

“Επαναλαμβάνω ότι είμαι εχθρός της τάξης που επικρατεί σήμερα και επαναλαμβάνω ότι θα την πολεμήσω με όλες μου τις δυνάμεις, όσο μπορώ ακόμα να ανασαίνω... Σας απεχθάνομαι! Απεχθάνομαι την τάξη σας, τους νόμους σας, την εξουσία σας που στηρίζεται στη βία. Κρεμάστε με γι’ αυτό!” Λούις Λινγκ, 21 χρ., αναρχικός, αυτοκτόνησε πριν τον απαγχονίσουν για τα γεγονότα του Μαΐου στο Σικάγο

Έχουν περάσει πάνω από 100 χρόνια από την αιματοβαμμένη πρωτομαγιά του Σικάγο το 1886, μια μέρα που σηματοδότησε και σηματοδοτεί μέχρι σήμερα τους ταξικούς αγώνες για αξιοπρέπεια ενάντια στους εξουσιαστές του Κράτους και του Κεφαλαίου. Η εργατική πρωτομαγιά είναι απεργία. Είναι μια μέρα που οι εργάτες σε όλη τον κόσμο έχουν αποφασίσει να βγαίνουν μαχητικά στο δρόμο και να διεκδικούν. Μια μέρα συνδεδεμένη με τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του εργατικού κινήματος. Όσο κι αν η εργατική τάξη δεν είναι ίδια με τότε –πόσο μάλλον οι εργασιακές σχέσεις– το μήνυμα του Σικάγο παραμένει ζωντανό τώρα περισσότερο από ποτέ, που ο καπιταλισμός επιτίθεται σφοδρά σε όλα τα κεκτημένα των αγώνων των εργατών.

Από την επίθεση στην Κ. Κούνεβα, τον πρόσφατο ξυλοδαρμό της Κάρμεν Μ. από μπράβους του αφεντικού της, την προφυλάκιση του απεργού Μάριου Ζ, τις απλήρωτες εργατοώρες, τα ακόλλητα ένσημα και τη μαύρη εργασία, τα χαμένα δώρα και επιδόματα, τις απολύσεις, τις μειώσεις των μισθών, τις συμβάσεις αορίστου χρόνου, τα καθημερινά «εργατικά ατυχήματα» και τους μικρούς και μεγάλους εκβιασμούς και τον εξευτελισμό στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, μέχρι το πιο απλό, τον κλημένο χρόνο από φίλους και οικογένεια και την απώλεια να ορίζεις την ίδια σου τη ζωή, γίνεται επιτακτικό η εργατική τάξη να επαναπροσδιορίσει το ρόλο της και να ξεχυθεί πιο μαχητική στον ταξικό-κοινωνικό πόλεμο. Γιατί αυτό που συμβαίνει δεν είναι μια κακοδιαχείριση του κράτους, μια εξαίρεση ή μια ειδική περίπτωση αλλά η ίδια η ουσία του καπιταλισμού, που δεν πρόκειται να αλλάξει αν δεν ανατραπεί. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά ήρθε σαν κερασάκι στην τούρτα το ΔΝΤ με όρους που ανοίγουν το δρόμο για την άνευ όρων και ορίων ένταση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης.

Σε αυτό το πόλεμο που διεξάγει το κράτος έχει στο πλευρό του πιστούς και πρόθυμους συμμάχους τους ξεπουλημένους συνδικαλιστές – εργατοπατέρες. Αυτούς που υπογράφουν τις συλλογικές συμβάσεις για αόριστη ή μείωση των μισθών, τις αυξήσεις της ντροπής της τάξεως του 1 ευρώ, αυτούς που συγκαλύπτουν τις μπιζνες των μεγαλοεργοδημάτων και τα εργατικά σκατάματα, αυτούς που δεν καλούν σε απεργίες κι όταν το κάνουν –μετά την έντονη πίεση των εργαζομένων– τις σαμποτάρουν και τις καταστρέφουν. Αυτούς που αντιμετωπίζουν το συνδικαλισμό σαν επέκταση του κομματικού μηχανισμού που ανήκουν, που λειτουργούν σαν βαθίδα αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής και το μόνο τους μέλημα είναι να αποκτήσουν μια κυβερνητική καρέκλα. Τους θεωρούμε εχθρούς της εργατικής τάξης και θα βρισκόμαστε πάντα απέναντι τους.

Παρακάτω παραθέτουμε την πλατφόρμα της διεθνούς ένωσης εργατών που πραγματοποιήθηκε στο Πίτσμπουργκ στις 14 Οκτωβρίου 1883 και που συμπυκνώνει την ουσία της ταξικής πάλης –όπως την αντιλαμβανόμαστε και εμείς– μέχρι σήμερα:

“Η σημερινή κοινωνική τάξη πραγμάτων βασίζεται στη ληστεία των μη-ιδιοκτητών από μέρους των ιδιοκτητών, οι καπιταλιστές εξαγοράζουν το μόχθο των φτωχών προσφέροντας μισθούς που αρκούν μονάχα για την επιβίωση, απορροφώντας ολόκληρη την υπεραξία... Μ’ αυτό τον τρόπο, ενώ οι φτωχοί στερούνται ολοένα και περισσότερο τις δυνατότητες εξέλιξης, οι πλούσιοι θησαυρίζουν ληστεύοντας ολοένα και περισσότερο... Το σύστημα αυτό είναι άδικο, παράλογο και καταστροφικό. Άρα εκείνοι που υποφέρουν κάτω απ’ αυτό το σύστημα και δεν θέλουν να είναι υπεύθυνοι για τη συνέχισή του πρέπει να πολεμήσουν για την καταστροφή του με όλα τα μέσα και με όλες τους τις δυνάμεις. Οι εργάτες δεν μπορούν να ζητήσουν βοήθεια από καμιά εξωτερική πηγή στον αγώνα τους ενάντια στο τωρινό σύστημα • πρέπει να πετύχουν την απελευθέρωσή τους με τις δικές τους μόνο προσπάθειες. Μέχρι τώρα, καμιά προνομιούχα τάξη δεν παραιτήθηκε από την τυραννία, και οι σημερινοί καπιταλιστές δεν παραιτήθηκαν ποτέ από τα προνόμιά τους κι από την εξουσία τους χωρίς να εφαρμόσουν κατασταλτικά μέτρα... Είναι λοιπόν αυτονόητο ότι ο αγώνας του προλεταριάτου ενάντια στη μπουρζουαζία πρέπει να έχει βίαιο χαρακτήρα, ότι οι διαμάχες που αφορούν τις διάφορες μισθολογικές αυξήσεις δεν μπορούν να οδηγήσουν στον τελικό στόχο... Σ’ αυτές τις συνθήκες, υπάρχει μονάχα μια λύση -η βία...η αγκιτάτσια (επιτακτική ανάγκη) για οργάνωση, για οργανώσεις με σκοπό την εξέγερση, στην περίπτωση βέβαια που οι εργάτες θα πετάξουν τις αλυσίδες τους”.

Το κράτος επιτίθεται στα ριζοσπαστικά κομμάτια που απειλούν την κυριαρχία του και που ποτέ δεν έκρυψαν τις προθέσεις τους για καταστροφή του καπιταλισμού και των δομών του. Τους κυνηγά, τους φυλακίζει, τους συκοφαντεί, τους σκοτώνει. Τρομοκράτες λοιπόν δεν είναι οι αγωνιστές • τρομοκράτες είναι οι διαχειριστές αυτού του άγριου συστήματος εκμετάλλευσης που διαιωνίζει την ανισότητα και που αντιμετωπίζει τον εργάτη σαν αναλώσιμο προϊόν, μια μηχανή παραγωγής με μόνο προορισμό το μέγιστο κέρδος του εκάστοτε αφεντικού.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ, ΟΧΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ στον εκφοβισμό των αφεντικών

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ μεταξύ των εργαζομένων

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ στους χώρους εργασίας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30 ΑΠΡΙΛΗ ΠΟΡΕΙΑ 6 μ.μ. ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΜΑΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ 10 π.μ. ΣΤΗΝ ΠΛ. ΟΛΓΑΣ και

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ «ΕΓΩ Ο ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΑΣ, Ο ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ» από το συγγραφέα του και αγωνιστή, Σ.Κατσαρό 7 μ.μ. ΣΤΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά «ο εργαλειοφόρος»

